

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

כ.א.

עין משפט נר מצוה

קג א ב מיי פ"ו מהל'
מעשה קרבנות הלכה
כג ופ"ה הל' ו'
קנא ג ד ה מיי פ"א
מהל' טומאת מת
הלע"ו ויבדק אלפס עוד
בהל' טומאה דף ס"ה
(וטושיע"ו י"ד סימן שע
סע"ף א')
קנב ו ז מיי פ"ג מהל'
שמיטה הל' ו' פ"ב
מהל' אבות הטומאה הלכה
ה'
קנב ח מיי פ"ג מהל'
שמיטה הל' יט'
קנב ט י מיי פ"ד מהל'
הטומאה
הל' ז'
קנב כ מיי פ"ט מהל'
מע"ק הל' טו ופ"ב
מהל' מגינה הל' ח'

לענין רש"י
קידבור"א [קידבור"א].
חור. הלל.

שיטה מקובצת

א) או אינו אלא כמשפט
חטאת העוף דהכי משמע
טפי דהא מיניה לויק
דכתיב לעיל מיניה והוא
מדם החטאת וגו' וקאמר
השחא שחאה עולת
העוף כחטאת העוף שלא
תשנין בהדלה: ט) הוהו
ממש גרמא. ג"ב ג"א
בס"י לועזי דלעיל סגי
במפרקת רובו בש
וכו': ב) לוקמיה אחת
דלוקמיה: ג) למילתיה אתא
דקאמר חלוקה עולה
מחטאת) כל זה נרשם
עליו: ד) לענין הבלה
דקאמר ותיקן כך כתוב
בהוסי' כ"י. ובחסי' שאנין
כתוב דקאמר וכו':
רש"י ר' ישמעאל ר"א
בר"ש ותיקן וכו': ו) והדין
עמו דחשיב כמשפט היקש
ולא בהדיא דהא כאשר
יורם וכן ועשה לפר כאשר
עשה לפר החטאת חשיב
ליה היקש פ' איהו מקומן
ג"ב שכל זה היא הגדה:
ז) למד בהיקש יותר מן
חטאת בהמה: ח) אלא את
פר ותו לא דפרו של אהרן
דיענין כו' וגיב' עיין תוס'
דיעין מנחות: ט) דלמא
הייתי מחלק מוהקריבו
דבאה אפי' בלילה וייל
דביום צוותו כתיב:
ז' לעולה דמשמע כל:

רבינו גרשום

אבל מיעוט סימנין אפי'
דלא מעכבי בשחיטה ישנו
בכלל שחיטה וישנו גמי
בכלל הבלה: מ"מ קשיא
וכי משה עומד ומולק.
עשאה גסטרוא שהכה
בסיף אספיקא מגבה
(מיעה) [נבלה] וחתכה
בין צלעותיה דחשובה
במהו דלא תחיה: תנן
ההם הוהו ראשונה של
שרצים טמאים דחשובין
כחיים: כהבדלת העוף
לרבין ולא פליגינן. כלומר
שנים מש: או דלמא
כהבדלת עולת העוף
לר' אלעזר ב"ר שמעון
ופליגינן דהוא אמר דרוב
בין חלק הכתוב בין
שנים: חלק העולת העוף
וכו' כלומר וכשהוא א'
והקריבו בעולת העוף חלק
הכתוב וכו':

בי סליק ר' זירא אשכחיה לרבי אמר דקאמר להא שמעתא. פירוש
דזעירי. ורבי אמר גרסי' ולא גרסי' (א) אסי דרבי אסי הוא
דאמר לקמן גזי הומו ראשיהן דהיינו כהדלת עולת העוף:
הותזו ראשיהן. גזי צהמה חיה ועוף מיתניא צמסכת אהלות
ולא גזי שרליס כדפירש צקונטרס:
הותזו ממש. נראה דפליגי
לזעירי דלעיל דסגי ליה
צמפרקת ורוב צמר לחוד:

כשהוא אומר והקריבו חליק הכתוב בו. פירוש

להצריך הבלה צעולת העוף ור"ת
דצפרק קדשי קדשים (וצמס דף סה).
דריש ליה למילתא אחרימי דקאמר לפי
שנאמר מן התורים או מן בני היונה
יכול לא יפחות מנ' פרידים ת"ל
והקריבו וי"ל דהלא דקאמר דמקמך והקריבו
לומלק דרשינן דחלוקה מליקת עולת
העוף ממליקת חטאת עוף לענין
הבלה: **כמשפט חטאת בהמה.**
הקשה צקונטרס למה ליה להאי
מנא למימר כמשפט חטאת צהמה
לוקמיה וצמסחטאת העוף דסליק
מיינה דצאה מן החולין וכולהו אימתיהו
צה וחילוק דהוקריבו ח' למילתיה
אתא דקאמר חלוקה עולה מחטאת
לענין הבלה דקאמר אפי' ישמעאל
ור"א צ"ש ותיקן דצמסחטאת העוף
לא כתיב צה חולין צהדיא אלא
צמהמה כתיב דלקמן וצקישא יליף
מדאיקרי חטאת ודבר הלמד ציהקש
ויהדין עמו דחשיב כמשפט היקש
ולא כתוב צהדיא דהא כאשר יורם
וכן יעשה לפר כאשר עשה לפר
החטאת חשיב ליה היקש פרק איהו
מקומן (וצמס דף טז): וקשיא לפירושו
דא"כ מחטאת צמהמה גופיה היכי
יליף הא כמשפט חטאת צמהמה
דקאמר ע"כ לאו אפרו של אהרן קאי
דמה ענינו לכאן אלא חטאת צמהמה
דלעיל קאי כדפירש צקונטרס שהרי
עולה זו צאה חליפיים לה וחטאת
צמהמה מפרו של אהרן יליף מדאיקרי
חטאת והיינו נמי למד מן הלמד
ואמאי חשיב חטאת העוף למד ציהקש
יורם מן צמהמה ועוד דצפ"צ דצ"ה
(ז. ט.) דריש ויקרב את העולה
ויעשה כמשפט לימד על עולת חובה
שטעונה סמיכה כעולת נדבה והשתא
ל"ל כמשפט תיפוק ליה מדאיקרי
עולה ועוד דצפ"ק דצחיס (דף ט).

לא ילפינן חטאת נזיר מחטאת חלב
ולא גמרי מהדדי מדאיקרי חטאת
כיון דאיכא למיפך וה"נ חטאת העוף
היכי יליף מפירו של אהרן דאיכא
למיפך שכן טעונה כלי צשחטיה
וד' מתנות על ד' קרנות ושכן כפרתו מרובה ונכנס דמה לפני
ולפנים דהכי פריך פרק קמא דשזעויות (דף טו.) וע"ק דחטאת צמהמה
גופיה היכי ילפינן מפירו של אהרן דאי צמהמה מלניו איכא למיפך
שכן כפרתו מרובה ונכנס דמה לפני ולפנים כדפירשית ואי מהיקשא
דזאת התורה מהתם נמי תיפוק ליה עולת העוף ול"ל כמשפט ט) ונראה
לפרש דמיתורא דרשינן דגזי פרו של אהרן כל ויהו לר' ללכת
את פר החטאת אשר לו אלא את פר ויהחטאתו ויהו לר' דפרו של
אהרן ידעינן שפיר דאינו צא אלא מן החולין כיון דנשרף מידי דהוה
לעולות דאין צאין אלא מן החולין כדאמרין צסיפרי צפרשת ראה
משום דמעשר טעון אריכה ועולה אריכה נאכלת אלא כתיב (ויקרא טו)
החטאת אשר לו ללמד על כל חטאת אפילו על חטאת העוף שיהא משלו ולא משל מעשר ומייה קשה ל"ל כמשפט לענין חולין צעולת העוף
תיפוק לי מדרשא דסיפרי דהא אינה נאכלת וי"ל דס"ד דאתא והקריבו לחלק אף לענין חולין ור"ת א"כ מאי פריך לקמן (דף טז.) מצינו אומר
נפקא דלמא הייתי מחלק מוהקריבו וי"ל דביום אומר כתיב על זאת התורה לעולה ושמעם כל עולה אפילו עולת העוף ור"ת כי היכי
דילפי' הכא הבלה צעולת העוף חובה מוהקריבו אפי' דכתיב צעולת עוף נדבה אמאי לא ילפינן נמי צפ"צ דצ"ה (דף ט.) עולת חובה

מ"מ קשיא. וכי מתה עומד ומולק: **צלה רוב.** רוחב הצמר של
מפרקת דלכתיב לאו מתה היא דהא זעירי מפרקת ורוב צמר קאמר [כ.]:
להא שמעתא. דזעירי: א"ל. הואיל ומתה חסוב כל מליקות דאמר
רחמנא דבעי לחתוך סימנים וכי מתה עומד ומולק: אשמוסם. שתק
והיה מחשב מנה יענה: צמסחטאת
העוף כתיב ולא יבדיל גזי שמיעת
הקול צוקרא [ה] הילכן צמד סימנין סגי
דעוף הכשרו צסימן אחד: ורוב צמר
עמו. לאחר מליקת הסמין: ובעולה.
דבעי הבלה דלקמן [ע"ב] שנים או רוב
שנים: פלוגתא דר' אלעזר בר ר"ש
ורבין לקמן בשמעתין [ע"ב]: **האמר רוב**
שנים. דוקא ולא יומר דקמני לקמן
(דף טז.) דבעינן שיהא אוחז צראש
וצגוף כשהוא מזה: **שדומים לשנים.**
לכתחלה צענין שיתחוך רוב להדיא
שיהא נראה לעינים שהוא רוב או רוב
שנים ואפי' רוב מלומס: **נצברה**
מפרקם. צלמס: וא"ת. הא על
מפרקת צלה רוב צמר הוה וקרי ליה
מת ושצמר מפרקתו וימת: **מטמא**
בהלל. ואפי' מפרקם: **עשאה**
גיסטרא. שחמכה לרחצו או צלוארה
כולו או צשורה עד החלל. כל דבר
החלוק לשנים קרי גיסטרא: **יעל**
היך. ממוקם חיצונו צוקרא דלטמא:
וחלל שנה. כלומר לא שניטל הענש
עם קצת הצמר הפנימי ושאר צמר
העליון והעור עד חזי היך או
שלישית וחופה את המכה דהתם
טרפה הוא דהוא צדמתן (לקמן דף עו.)
בהמה שנמתכו רגליה דהיינו האחרונים
מן הארכיובה ולמעלה טרפה אצל
כשנטל כל הצמר עד שנראית גופה
של מקום החתך כעין חלל קידבור"א
צלע"ו: **נבלה.** ואפי' צחיה מטמאה:
כל שרבוץ ונראית חסרה. דרך
צמהמה לרצוץ על יריכיה ומתכסת
יריכה דצחיהתה ואם נראית חסונה
כשהיא רבוץ ט): **הומו ראשיהן.**
צשמנה שרליס קמיידי צסדר טהרות:
טמאים. דכיון דעשוין גיסטרא
אפי' שלא הובדלו לגמרי כדמפרש
ואיל הכי הם כמתים: **יוצג הלטאה**
שמפרקתם. כלומר דאפי' שמפרקתם
אין זה חיות שהרי זנב הלטאה חותך
אותה לגמרי והיא מפרקת חיתוך
הזנב מפרקם: **כהבלת עולת העוף**
לרבין. דבעו כל הסומנין: ולא
פליגינן. את ור"ל דהיינו נמי הומו
מנש: **איכא דאמר.** דצהדיא אמר
רצ אסי למילתיה כהבלת רבי
אלעזר צ"ש ולא עגי' רבי ירמיה
מיינה: **ואם חשיב וגו'.** צעולת
העוף של חובה כתיב גזי שמיעת
הקול כשהוא מציא צדלות. צפרשה

עליונה כשהוא מציא צשירות דיצר צמסחטאת צמהמה: **כמשפט.**
משמע שקצוב המשפט צמקום אחר והאיכא קאי חטאת צמהמה
דלעיל קאי שהרי עולה זו צאה חליפין לה הלכן לה אקשה ויליף מיינה
כדמפרש לקמיה דאינה צאה אלא מן החולין כו': או אינו אלא **כמשפט**
חטאת העוף. שלא תיעט הבלה ממליקתה כדכתיב (ויקרא ה)
צמסחטאת העוף ממוול ערפו ולא יבדיל: **כשהוא אומר והקריבו.** צעולת העוף
של נדבה צוקרא והקריבו הכין אל המוצב ומלק את ראשו וגומרי' מללא
כתיב ט) והקריבו אלא והקריבו משמע חלוקה הקרבתו של זה מהקרבת
אחרים גילה לך הכתוב שלא תלמד מליקת עולה ממליקת חטאת:
אלא

החטאת אשר לו ללמד על כל חטאת אפילו על חטאת העוף שיהא משלו ולא משל מעשר ומייה קשה ל"ל כמשפט לענין חולין צעולת העוף
תיפוק לי מדרשא דסיפרי דהא אינה נאכלת וי"ל דס"ד דאתא והקריבו לחלק אף לענין חולין ור"ת א"כ מאי פריך לקמן (דף טז.) מצינו אומר
נפקא דלמא הייתי מחלק מוהקריבו וי"ל דביום אומר כתיב על זאת התורה לעולה ושמעם כל עולה אפילו עולת העוף ור"ת כי היכי
דילפי' הכא הבלה צעולת העוף חובה מוהקריבו אפי' דכתיב צעולת עוף נדבה אמאי לא ילפינן נמי צפ"צ דצ"ה (דף ט.) עולת חובה

החטאת אשר לו ללמד על כל חטאת אפילו על חטאת העוף שיהא משלו ולא משל מעשר ומייה קשה ל"ל כמשפט לענין חולין צעולת העוף
תיפוק לי מדרשא דסיפרי דהא אינה נאכלת וי"ל דס"ד דאתא והקריבו לחלק אף לענין חולין ור"ת א"כ מאי פריך לקמן (דף טז.) מצינו אומר
נפקא דלמא הייתי מחלק מוהקריבו וי"ל דביום אומר כתיב על זאת התורה לעולה ושמעם כל עולה אפילו עולת העוף ור"ת כי היכי
דילפי' הכא הבלה צעולת העוף חובה מוהקריבו אפי' דכתיב צעולת עוף נדבה אמאי לא ילפינן נמי צפ"צ דצ"ה (דף ט.) עולת חובה

א) לקמן כה. זכחיס
סה: ט) [צפרוק ערך
בטרי חלמא חזיקי וכן
לקמן לב: ויכא כ"י"ף
וראש' ובגמלות פרת
אמר סימן קג איתא
אמר רבי שמואל בר יצחק
אמר חזיקי עשאה גיסטרא
[וכו'] א) לקמן לב: ע"ש.
ד) זה גם שם מה נד.
[מפורסם א"ל: ט) כ"א
ל"ג, ו) אהלת פ"א משה
ג) ו' צ"ב קמ"ו ושי"ן,
ח) [לקמן קמ"ג: ט) כ"א
טפ"ק: צ"ה, ו) ויקרא
א"ל: ט) ועיין ברש"י וחס'
בזמנים סה: ד"ה והקריבו,
ט) צ"ב א"ל: והקריבו, ט) ע'
מח"ס.

תורה אור השלם

1. א"רין דניאל די שמה
בלטשאצ'ר אשוחומם
כשעשה חנה ור'יענידי
יבדלה ענה מלכא
ואמר בלטשאצ'ר הלמא
ופשרא אל יבדלק ענה
בלטשאצ'ר ואמר מרי
הלמא לנשאך ופשרה
לעך: וניאל ד טו
2. חנה בןחפיו את
ארון האלהים ויפל מעל
הפסא אחריות בעד ה'
השער ותשבר מפרקתו
וימת בי זקן האיש ונבד'
והוא שפט את יש'אל
ארבעים שנה:
שמואל א ד יח
3. ואת השני יעשה עלה
כמשפט ופר עזיו וקא
מחטאתו אשר חתך
ונקלח לו: ויקרא ה י

גליון הש"ס

נב' או רוב שנים. עיין
לקמן דף קנב ע"ב וצמוס'
שם ד"ה עולת:

הנהגות הב"ח

א) ת"ה"ה כי וכו' ולא
גרסין ר' אפי':

מוסף רש"י

חותך שדרה. מוט
השדירה (בזחיס סה).
ומפרקת. ענש הואל
(טס.) כלא רוב בשר.
המקפת כתיב כדאמרין
צמנה מפרקת ורוב צמר
עמה נבלה ומטמאה
ואפילו מפרקתם. הילכן א'
הוה חותך רוב צמר קודם
הסימן הוא לה מתה ולא
מהינה צה מליקה, וסומנין
הלכה משה מסקי הן (טס.)
ובע"ז קמון כח). קריבו
כרג מטמא באהל. מיד
ואפי' שמפרקו (פסחים
טס.) עשאה גיסטרא
נבלה. ואפילו מפרקתם
לקמן לב.). ניטל היך
וחלל שלה. אפי' שיהא
עדין חיה מטמאה
נבלה. דכמהה היא ולא
כחיה (תמורה יא.). כונב
הלטאה. חס חותמין
אותה מפרקת החיטה
ואפי' שאין צה חיות
(שד"ך ט).